

သိန်းမင်းစာပေ

လုံ : ချ င် : ဝတ္ထု | သစ်

ပျိုလှပန်း ၆၀

ပန်းသင်

ပန်း : ချိ သိန်း : ရွှေကြည်

အခန်း(၁)

"ပန်းပွင့်၊ သမီး ပန်းပွင့်ရေ"

ပန်းပွင့်ဝေက သူ့အခန်းတံခါးကို အပြင်က ခပ်ပြင်းပြင်းပုတ်ပြီးခေါ်
နေသော ဒေါ်စိန်ကြီးရဲ့ အသံကိုကြားပြီး မျက်နှာလေးရှုံ့သွားသည်။ ။

ပြန်မထူးဘဲ မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်နေရင်း ကြေးမုံပြင်မှာ ထင်ဟပ်နေ
သော သူ့ပုံရိပ်ကို အသေးစိတ် လေ့လာနေပါသည်။ ။

"ဪ ... ပန်းပွင့်၊ တံခါးဖွင့်စမ်းပါဦး"

ပန်းပွင့်ဝေရဲ့ မျက်နှာလေးက ပို၍ ရှုံ့တွသွားသည်။ ။ ဒေါ်စိန်ကြီးကို
အသံခပ်စွာစွာဖြင့် ပြန်မေးသည်။ ။

"စိန်စိန်ကလည်း ဒီမှာ အလှပြင်နေတာ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်အော်ခေါ်
နေရတာလဲ"

"အလှပြင်တာလည်း မပြီးသေးဘူးလား၊ ခြံထဲမှာ ဧည့်သည် တော်
တော်များများ ရောက်နေပြီ၊ အစ်ကိုကြီးက မြန်မြန်ဆင်းခဲ့တဲ့ "

"ဆင်းခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်"

"အခုပဲ ဆင်းတော့လေ"

"ဟုတ်ပါပြီ ခုပဲဆင်းမှာ ပါ"

ဒေါ်စိန်ကြီးကို စိတ်မရှည်သောလေသံနှင့် ပန်းပွင့်ဝေကဖြေပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့က ထလိုက်သည် ။ မှန်သုံးချပ်မှာ ထင်ဟပ်နေသော သူ့ကိုယ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး စိတ်ကျေနပ်မှ အခန်းတံခါးဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည် ။

အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်လိုက်သည် ။ အောက်ထပ်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် ဆင်းလာခဲ့သည် ။ ခြံထဲသို့ ဆင်းအလိုက် ဖခင်ဦးသာမြတ်နှင့် ဆုံသည် ။

"သမီးကလည်း ကြာလိုက်တာကွယ်၊ ဧည့်သည် တော်တော်များများ ရောက်နေပြီ"

"အလှပြင်နေလို့ ဖေဖေရဲ့ "

"သမီးက လှပြီးသားပါကွယ်၊ ကဲ သွားသွား မောင်ကျော်ဇေယျနဲ့ အတူ ဧည့်သည် တွေကို သွားဧည့်ခံဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

မိဘနှစ်ပါး၏ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက် မင်္ဂလာအဖြစ် ငွေရတုသဘင်ပွဲကို ခြံထဲမှာ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေဖိတ်ပြီး ဧည့်ခံကျွေးမွေးခြင်းဖြစ်သည် ။ ဖခင်၏ အလွန်ယုံကြည်အားကိုးရသော မန်နေဂျာကျော်ဇေယျ ဧည့်သည် တွေကြား ဧည့်ခံနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

ခြံထဲကို ဝေဝဲကြည့်အလိုက် မိခင် ဒေါ်မေရီက သူ့ကို လက်ယပ်ပြီး လှမ်းခေါ်နေသဖြင့် မိခင်အနားသို့ လျှောက်ခဲ့သည် ။

"သမီးရယ် ဒီမှာ မမာမာတို့ က သမီးကို မတွေ့လို့ မေးနေကြတာ"

"ဟုတ်တယ် ပန်းပွင့်လေးရဲ့ "

"ပန်းပွင့် အလှပြင်နေလို့ ကြာသွားတာပါ"

ပန်းပွင့်ဝေက မျက်နှာလေးကို ရှက်ပြီးလေးနှင့်လုပ်ပြီး ပြောလိုက်တော့ လွန်စွာချစ်စရာကောင်းသွားပါသည်။ ။

"ပန်းပွင့်လေးက မပြင်ဘဲ လှပြီးသားပါကွယ်"

ပန်းပွင့်ဝေက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ ။ ဒေါ်မာမာတို့ အုပ်စုတို့ ခေတ္တစကားပြောပြီး အခြားဝိုင်းဆီသို့မသွားခင် ကျော်ဇေယျထံသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် သားသားနားနား ခန့်ခန့်ကြီးဖြစ်နေသော ကျော်ဇေယျက သူ့ကို ချုံအိနေအောင် ပြုံးပြသည်။ ။

"လှလိုက်တာ ပန်းပွင့်ရယ်"

ပန်းပွင့်ဝေကို ရွန်းလတ်သောအကြည့်များ နှင့် ကြည့်နေပြီး အနားရောက်လာသည် နှင့် ထိုသို့ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကိုဇေယျလည်း သိပ်ကိုကြည့်လို့ ကောင်းနေပါတယ်"

"ပန်းပွင့်ရဲ့ ဘေးမှ ယှဉ်ကြည့်ရင် အဲဒီအလှတွေက မှေးမှိန်ကုန်ပါတယ်ကွာ"

"ဒါဆို ပန်းပွင့်က သိပ်လှတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအခန်းထဲမှာ တင် မကဘူး တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ပန်းပွင့်က အလှဆုံး"

"ဟား ... ဟ ... သိပ်ကိုပိုကဲသွားပြီ ကိုဇေယျရေ"

ပန်းပွင့်ဝေက ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။ မျက်နှာလေးကို မော့ပြီး အားပါးတရ ရယ်နေသော ပန်းပွင့်ဝေရဲ့ အလှက ပို၍

ဝိပြင်သွားသဖြင့် ကျော်ဇေယျက ခပ်ငေးငေးလေး ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ဧည့်သည် တွေတောင် အတော်စုံပြီနော်"

"ဟုတ်တယ်၊ ပန်းပွင့် နောက်ကျလို့ ကိုယ် ဧည့်ခံပေးထားတယ်"

"အဲ့လို အားကိုးရလို့ ပန်းပွင့်က ကိုဇေယျကို ခင်တာပေါ့"

"ကိုယ်လိုချင်တာ ဒါ မဟုတ်ဘူး လေ"

"ဟိုးထား၊ ဘေးမှာ ဧည့်သည် တွေအများကြီးနော်"

ပန်းပွင့်က ရွတ်နောက်နောက်ပုံစံလေးနှင့်ပြောပြီး ကျော်ဇေယျအနားမှ နေ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ဧည့်သည် များ စုံလင်သည့်အခါ ကျော်ဇေယျကပဲ ပြုလုပ်ရသည့်ပွဲအကြောင်းကို ပြောပြီး ဦးသာမြတ်နှင့်ဒေါ်မေရီတို့ နောက်ထပ်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျန်းမာချမ်းသာစွာ ပေါင်းသင်းနိုင်ပါစေလို့ ဝိုင်းဝန်းဆုတောင်းမေတ္တာပို့ကြသည်။ ။

ကိုယ်တိုင်ယူစားစနစ်၊ ဘူဖေး ညနေစာကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပလိုက်သည်။ ။

တီးကြမှုတ်ကြဆိုကြဖြင့် အလွန်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများက ညဉ့်နက်မှ ပြန်ကြလေသည်။ ။ ကျော်ဇေယျက ပွဲပြီးမပြန်နိုင်သေးဘဲ ကူလုပ်ပေးနေသည်။ ။ ပန်းပွင့်ဝေက တာဝန်ကို လေးလေးနက်နက် မယူတတ်သူပီပီ အိပ်ချင်သည် ဆို၍ သူ့အခန်း သူပြန်ခဲ့သည်။ ။

ညက ညဉ့်နက်မှ အိပ်သဖြင့် ပန်းပွင့်ဝေက အိပ်ရာက နောက်ကျမှ နိုးသည် ။ မျက်နှာသစ်ပြီး နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီပင် ထိုးနေသည် ။

"ဟာ ... တော်တော်နေမြင့်နေပြီပဲ"

ဖခင်နှင့်မိခင်တို့ ရော၊ နောက်ကျမှ နိုးမည်ထင်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည် ။ ထမင်းစားခန်းတွင် ဒေါ်ဖိန်ကြီးကို တွေ့သည် ။

"ဪ ... ကာလနဂါး အခုမှ နိုးတာလား"

"ညက မိုးချုပ်မှ အိပ်တာကိုး"

"ဟုတ်ပါ့တော်"

ဒေါ်ဖိန်ကြီးက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့လေး ပြောလိုက်သည် ။

"ဖေဖေနဲ့ မေမေရော"

"နံနက်စာ စားသောက်ပြီးလို့ အစ်ကိုကြီးက အလုပ်တောင်သွားပြီ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါ"

"မေမေရော"

"ထုံးစံအတိုင်း သူ့နှင်းဆီပန်းခင်းထဲမှာ ပေါ့"

"မေမေဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်"

ဒေါ်ဖိန်ကြီးကျွေးသော မုန့်နှင့်ကော်ဖီကို ခပ်လောလောလေးစားပြီး

ပန်းခြံထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ။ နေရိပ်မှာ ပန်းပင်တွေကို မြေဆွနေသော
မိခင်ကို တွေ့ရသည်။ ။

"မေမေ"

"ဪ သမီး နိုးပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"ကော်ဖီသောက်ပြီးပြီလား"

"သောက်ပြီးပါပြီ၊ ဖေဖေ အ လုပ်သွားပြီလား"

"သွားပြီ၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ အရေးကြီးလို့ တဲ့ "

"ညက ပင်ပန်းထားတာ၊ ဖေဖေက နားတာ မဟုတ်ဘူး "

"သမီး အဖေက အလုပ်ကိုမက်တာ သိတယ်မဟုတ်လား"

"ဖေဖေက စီးပွားရှာတဲ့ နေရာမှာ သိပ်လောဘရှိတယ်လို့ ပန်းပွင့်ထင်တယ်"

"ဟဲ့ သမီး၊ အဖေကို အဲလိုမပြောရဘူးလေ"

" မဟုတ်ဘူး လား၊ ဖေဖေခေါင်းထဲမှာ အမြဲ အမြတ်အစွန်းရဖို့ ပဲ တွက်နေတာပဲ"

"အဲလိုရှာတာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ၊ သမီးအတွက်ပဲ မဟုတ်လား၊ သမီးကို ဖေဖေသိပ်ချစ်တာ သိရက်သားနဲ့ အဲလိုမမြင်ပါနဲ့ ကွယ်"

ဒေါ်မေရီက ပန်းပွင့်ဝေ ဖခင်အပေါ် ပြစ်မှားမိမှာ စိုးရိမ်၍ ပန်းပွင့်ဝေကို ဆုံးမသည်။ ။

"ဖေဖေ သမီးကိုသိပ်ချစ်လို့ ဒီလိုပင်ပန်းခံနေတာ သိပါတယ်၊ ပန်းပွ

ငုံကလည်း ဖေဖေကို သိပ်ချစ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့်
ဖေဖေပင်ပန်းလွန်ပြီး ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်တယ်"

"အင်း သမီးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက သိပ်ပြီး တစ်ယူ
သန်လေ"

"ဟုတ်တယ်နော်"

"ထောက်ခံမနေနဲ့၊ သမီးမှာ လည်း အဲဒီသွေးကပါတယ်"

ဒေါ်မေရီက ချစ်စနိုးကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် ပန်းပွင့်ဝေက ရယ်
လိုက်သည်။ ။

"ပန်းပွင့်က သမီးမိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မေမေ့လို သိမ်မွေ့အေးစေးမှုမ
ရှိတာတော့ အမှန်ပဲ မေမေ"

"အဲဒါလည်း သမီးဖေဖေရဲ့ ပုံသွင်းမှုကြောင့်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်နော်၊ ဖေဖေက သားယောက်ျားလေးမရှိတော့ ပန်းပွင့်
ကို ယောက်ျားလေး ဖြစ်စေချင်ဇောနဲ့ သူ့ပုံစံသွင်းနေတာ နေမှာ ပေါ့နော်
၊ ဖေဖေ သင်ခိုင်းတာနဲ့ သမီးတောင် ဂျူဒိုသင်တန်း တက်ရသေးတယ်
လေ"

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ် သမီးရယ်၊ သားသိပ်လိုချင်တဲ့ သမီးဖေဖေကို မေ
မေသားမမွေးပေး နိုင်တဲ့ အတွက် တွေးလိုက်တိုင်း စိတ်မကောင်းဘူး"

"မဖြစ်လာတာကြီးကိုတွေးပြီး စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ မေမေရာ"

"အင်းပါ သမီးရယ်"

"မေမေ ပန်းပွင့် အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်"

"ဘယ်ကိုလဲ"

"သရဖီတို့ ဆီပါ"

"ဘယ်အချိန် ပြန်လာမှာ လဲ"

"ညနေ ပြန်လာမယ်"

"ထမင်းစားချိန် အမိပြန်နော်၊ တော်ကြာ ဖေဖေစိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ပန်းပွင့်ဝေက ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်ပြီး သူ့ကားလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ အိမ်မှ ထွက်လာသည်။ သရဖီကို အိမ်မှာ အခန့်သင့်စွာ တွေ့လိုက်သည်။

"တော်ပါသေးရဲ့ ၊ နင်ရှိလို့ ၊ ဖုန်းမဆက်ထားပဲ လာခဲ့တာ နင်မှ ရှိပါ့မလားလို့ "

"ညက နင်တို့ အိမ်က မိုးချုပ်မှ ပြန် လာပြီး အိပ်တာနောက်ကျတော့ နောက်ကျနိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် နင် ငါ့ကိုမိတာ"

"နင်က ဘယ်သွားမယ်စိတ်ကူးထားလို့ လဲ"

"မော်ဒယ်လ်သင်တန်းလေ"

"ဟဲ့ အဲဒီသင်တန်းက ဆင်းပြီးသားလေ"

"ဆင်းပြီးလည်း ဘာဖြစ်လဲ ဒီလိုပဲ ခဏခဏ သွားနေကျပဲ"

"ကဲ နင့်အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်၊ ငါနဲ့ ဈေးကိုလိုက်ခဲ့"

"ဘယ်ဈေးလဲ"

"ဗိုလ်ချုပ်ဈေးပေါ့"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ဈေးသွားတာ ဈေးဝယ်ဖို့ ပေါ့"

"ဝယ်တာထက် ဈေးကိုပတ်ဦးမလို့ မဟုတ်လား"

"သိပြီးသားများ မေးနေရသလား၊ ကြာတယ် သွားကြမယ်ဟာ"

"နေပါဦး၊ ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်ပါရစေ"

"လုပ် မကြာစေနဲ့ "

"အသားလွတ်လောပြီ"

သရဖီက သူ့ကို မကျေမနပ်မျက်စောင်းထိုးပြီး အခန်းထဲဝင်သွားသည် ။ သရဖီ ရေချိုးနေသည် ကို သရဖီရဲ့ အခန်းထဲမှာ မဂ္ဂဇင်းဖတ်ရင်း ထိုင်စောင့်နေသည် ။

ရေမိုးချိုးပြီး ပြင်ဆင်နေသော သရဖီကို စောင့်နေသည် ။ သရဖီက ပြင်ဆင်ရင်း သူ့ကိုမေးသည် ။

"သရဖီ နင့်အဖေက ကိုကျော်ဇေယျကို သိပ်မျက်နှာပေးတယ်နော်"

"အားကိုးရတာကိုး ပေးမှာ ပေါ့"

"သူက တော်သလို ရုပ်ကလည်း မဆိုးဘူး"

"ဘာလဲ နင်က ကြွေးနေပြီလား"

"ကြွေးလည်း ငါ့အတွက် မဟုတ်နိုင်ပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ "

"ကြည့်ရတာ နင့်အဖေက သူ့ကို သမက်တော်ချင်နေလား မသိဘူး"

"ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ"

"ငါ့စိတ်မှာ ထင်နေတာ မဟုတ်မှ လွဲရော နင့်အဖေက သူနဲ့ နင့်ကို

သဘောတူလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

"တော်စမ်းပါ၊ ဒါတွေ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မြန်မြန် လုပ်သွားမယ်"

"သိပ်ပြီးပူမနေနဲ့ နော်၊ နင် မလိုချင်ရင် ငါက ယူလိုက်မှာ "

"ဘာလဲ ငါက အောင်သွယ်ပေးရမှာ လား"

"မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိုးစားယူမယ်"

သရဖီက ရယ်မောနောက်ပြောင်ရင်း အဝတ်အစားကို ဝတ်လိုက်သည် ။

ပန်းပွင့်ဝေက သရဖီရဲ့ ကြောရှင်းနေသော ပုံစံလေးကို သေသေချာချာ လေ့လာသုံးသပ်ပြီး ပြောသည် ။

"နင်နဲ့ ကိုကျော်ဇေယျနဲ့ ဆိုရင် သိပ်ပြီး ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီမှာ သိလား"

"တော်စမ်းပါဟယ်၊ တကယ်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ၊ မစားရဝမခန်းပြေ မနေပါနဲ့ "

"နင်ပဲ ကြိုးစားမယ်ဆို"

"မလွယ်ပါဘူး၊ ငါ့လိုလူမျိုးကို သူ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ "

"နင်နဲ့ ယှဉ်ရင် ငါက ဖွတ်ကျားလေ"

"ဟုတ်လား၊ ဖွတ်ဖြစ်တဲ့ အပြင် ကျားတောင်နေသေးလား"

"အေး ဟုတ်တယ်"

"ဘယ်နားကျားနေလဲ ပြစမ်းပါဦး"

"ပေါက်ကရဲတွေ မပြောနေနဲ့ ၊ သွားမယ်"

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည် ။

အခန်း(၂)

ပန်းပွင့်ဝေနှင့် သရဖီဈေးထဲတွင် လျှောက်ပတ်ပြီး ပန်းပွင့်ဝေက စပို့ ရုပ်နှစ်ထည်ဝယ်သည်။ သရဖီက လက်သည်းဆိုးဆေးဝယ်သည်။

အထည်တွေ အဆင်အဆန်းပေါ်သည် ကို တွေ့သဖြင့် ဈေးပတ်ပြီး မြို့ထဲမှာ လျှောက်စားကာ သရဖီရဲ့ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အထည်ဆန်းဆိုလျှင် ပေါ်သည် နှင့် ဝယ်ပြီး ခါးပေါ်တင်တတ်သော ပန်းပွင့်ဝေက ငွေကို ရေလိုဖြုန်းနိုင်သူပီပီ စည်းလွတ်ကမ်းလွတ် သုံးတတ်သည်။

ဘွဲ့ရပြီး ဖခင်ရဲ့ အလုပ်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စား၊ မိဘတွေပေါ် နွဲ့ဆိုးဆိုးပြီး ထင်ရာလုပ်နေပါတော့သည်။ သရဖီရဲ့ အိမ်တွင် ညနေစောင်းအထိနေပြီးမှ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့သည်။

"ပန်းပွင့် ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ"

အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်သည် နှင့် ဆီးပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မေးလိုက်သူက မိခင် ဒေါ်မေရီ မဟုတ်ဘဲ ဒေါ်ဖိန်ကြီးပါ။

ပန်းပွင့်ဝေသည် ဒေါ်ဖိန်ကြီးရဲ့ လက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဖိန်ကြီးရဲ့ စကားကို နားထောင်သလို ဒေါ်ဖိန်ကြီးကို ရိုသေချစ်ခင်သည်။ အပြစ်မဲ့စွာ နွဲ့ဆိုးဆိုးတတ်သော်လည်း ချောမော့ပြောဆိုလျှင် ဒေါ်ဖိန်ကြီးရဲ့ စကားကို လက်ခံသည်။

"သရဖီတို့ ဆီ သွားလည်တာ"

"စောစောပြန်ရောပေါ့ကွယ်၊ ထမင်းစားချိန်ပဲ နီးနေပြီ"

"ထမင်းစားချိန် အမိပြန်လာတာပါ စိန်စိန်ရယ်"

"ကဲ မြန်မြန်သွား၊ ရေချိုးပြီးလာခဲ့၊ စိန်စိန် ထမင်းခူးတော့မလို့ "

"ဟုတ်"

ဒေါ်စိန်စိန်ကြီးကို စပ်ဖြီးဖြီးမျက်နှာလေးနှင့်ပြောပြီး ပန်းပွင့်ဝေက လှေကားကို ပြေးပြီးတက်သွားသည်။ ။ ရေမိုးချိုး သနပ်ခါးရေကျလေး လူးပြီး ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ဦးသာမြတ်တို့ ထက်ဦးစွာ ရောက်လာသည်။ ။

"တွေ့လား စိန်စိန် ထမင်းခူးနေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ ပန်းပွင့်က ရေချိုးပြင်ဆင်ပြီးပြီ"

"တော်သေးတာပေါ့၊ ထမင်းစားဝိုင်းမှာ ပန်းပွင့်ကို မတွေ့ရင် အစ်ကိုကြီး ဆူဦးမှာ "

"ဖေဖေဆူတာများ ပန်းပွင့်က မကြောက်ပါဘူး"

"ပန်းပွင့်နော်၊ အဖေက ချစ်လို့ အလိုလိုက်တာကို အခွင့်အရေးမယူနဲ့ "

"အခွင့်အရေးမယူပါဘူး၊ နဲ့ဆိုးဆိုးတာပါ"

"ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ၊ ကဲ စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေ"

"စိန်စိန်ကို ကူလုပ်မယ်လေ"

"မလုပ်နဲ့ ရတယ်၊ ပြီးခါနီးပြီ"

"စိန်စိန်"

"ဘာလဲ"

"နေ့တိုင်း ထမင်းချက်လိုက်၊ ဒီလိုအလုပ်တွေ လုပ်လိုက်နဲ့ မငြီးငွေ့ဘူးလား"

"အောင်မယ်၊ ညည်းလေးက ကျုပ်ကို ငြီးငွေ့စေချင်လို့ လား"

"မဟုတ်ဘူး၊ မေးကြည့်တာ"

"ကျုပ်က ငြီးငွေ့ပြီးမလုပ်တော့ ညည်းလေးတို့ ထမင်းငတ်မှာ ကို မတွေးမိဘူးလား"

"ဟင်း ... ဟင်း ... ဟုတ်သားပဲနော်"

ပန်းပွင့်ဝေက စပ်ဖြီးဖြီး မျက်နှာလေးနှင့် ဒေါ်စိန်ကြီးကို ပြောလိုက်သည်။ ။ ဒေါ်စိန်ကြီးက ဒေါသမပါသော မျက်စောင်းလေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ။

ထိုသို့ ဒေါ်စိန်ကြီးကို ပန်းပွင့်ဝေက အမြဲလိုလို တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး နောက်ပြောင်ကျီစယ်တတ်သည်။ ။ ဒေါ်စိန်ကြီးကလည်း ပန်းပွင့်ဝေကို သမီးလေးလို ချစ်ခင်၍ ပန်းပွင့်ဝေ ဆိုးသမျှ နဲ့ သမျှကို ကြည်နူးစွာ လက်ခံခဲ့သည်။ ။

ထိုသို့ပြောနေစဉ် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဦးသာမြတ်နှင့် ဒေါ်မေရီက ဝင်လာသည်။ ။

"ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လာတာလဲ သမီး"

"ကြာပြီ ဖေဖေရဲ့"

"လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ဖေဖေပြန်လာတုန်းက သမီးအိမ်မှာ ရှိမနေ

ဘူး"

"ဖေဖေရောက်ပြီး ပန်းပွင့်နောက်ကပါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပါ"

"တစ်နေ့တစ်နေ့ လျှောက်လည်ရတာ မပင်ပန်းဘူးလား၊ လည်စရာ နေရာ ကျန်သေးလား"

"ပန်းပွင့်မလည်ပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားပြီး သရဖီတို့ အိမ်မှာ နေတာပါ"

ထမင်းဝိုင်းမှာ လူစုံပြီမို့ ဒေါ်စိန်ကြီးက ခူးခပ်ပြင်ဆင်ကျွေးသည် ။
ထမင်းစားသောက်ရင်း ဦးသာမြတ်က စကားပြောနည်းသည် မို့ ထမင်း
ဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်နေသည် ။

ပန်းပွင့်ဝေက ထမင်းကို ခပ်သွက်သွက်စားပြီး ထမင်းဝိုင်းမှ ဦးစွာ
ရှောင်ထွက်ရန် စိတ်ကူးသည် ။ ဦးသာမြတ်က သမီးအကြောင်းကို
နောကြေအောင် သိသူပီပီ ကြိုတင်ထိန်းချုပ်လိုက်သည် ။

"သမီးပန်းပွင့် ထမင်းစားပြီးရင် စာကြည့်ခန်းကိုလာခဲ့၊ ဖေဖေ ပြော
စရာရှိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

"မေရီရော လိုက်ခဲ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထမင်းစားခန်းမှ ဦးစွာလစ်ထွက်သွားမည်စိုးသော ပန်းပွင့်ဝေရဲ့
အကြံအစည်က ပျက်ပြားသွားသည် ။ ထမင်းစားသောက်ပြီး ဦးသာမြတ်က
အချို့ပင်မတည်းဘဲ စာကြည့်ခန်းကို ထွက်သွားသည် ။ ထမင်းစား
ခန်းတွင် မိခင်နှင့်အတူ ပန်းပွင့်ဝေက ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

"မေမေ၊ ဖေဖေက ဘာပြောမလို့ လဲဟင်"

"ဘယ်လိုသိမှာ လဲ သမီးရယ်"

"ဖေဖေကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခု လေးလေးနက်နက်ပြောမယ့် ပုံစံ နော်"

"မသိပါဘူးကွယ်"

"မေမေကလည်း ကိုယ့်ယောက်ျားဘာပြောမယ်ဆိုတာတောင် ကြိုတင်မသိဘူးလား"

"သမီး အဖေကရော မေမေ့ကို ဘယ်တုန်းက ကြိုတင်ပြောခဲ့လို့ လဲ"

"ဘာလို့ ဒါလောက်တောင် မေမေက အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျား ဘာလုပ်မယ် ဘာကိုင်မယ်ဆိုတာလေးလောက်တော့ သိထားသင့်တာပေါ့"

အေးစက်စက်နိုင်လွန်းသော မိခင်ကို နောက်ပြောင်ပြီး ပန်းပွင့်ဝေက ပြောကာ ထမင်းစားခန်းမှ ထလိုက်သည်။ ။ ဦးသာမြတ် ပန်းပွင့်ဝေကို ပြောမယ့်စကားကို ဒေါ်မေရီက ဦးသာမြတ်ပြောဆိုတိုင်ပင်ထား၍ သိသော်လည်း ကြိုတင်မပြောချင်၍ လျှို့ထားလိုက်သည်။ ။

"လာလေ မေမေ၊ ဟိုမှာ ဖေဖေ စောင့်နေရလို့ စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်"

"လာပါပြီကွယ်"

သားအမိနှစ်ယောက်က စာကြည့်ခန်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ဦးသာမြတ်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရင်း လေးလေးနက်နက် တွေးနေသည်။ ။

"ဖေဖေ ပန်းပွင့်တို့ လာပါပြီ"

"ဪ ... ထိုင်ကြ"

"ဖေဖေ ဘာပြောမလို့ လဲဟင်"

"သမီးအတွက် ဖေဖေ စီစဉ်ထားတာ ပြောမလို့ "

"ဘာလဲဟင်"

"သမီးကို ဖေဖေ အိမ်ထောင်ချပေးမလို့ "

"ဟာ ... ဖေဖေကလည်း မနောက်နဲ့ လေ၊ ပန်းပွင့်က ခုမှ ငယ်ငယ်
လေး ရှိသေးတာ"

ပန်းပွင့်ဝေက ဖခင်ကို နောက်ပြောင်သည့် မျက်နှာလေးနှင့် ပြော
သော်လည်း ဖခင်ရဲ့ မျက်နှာက တည်နေသည် မို့ လေးလေးနက်နက်
ပြောနေသည် ဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားသည်။

"သမီး ဖေဖေပြောတာ သေသေချာချာနားထောင်၊ သမီးက ကလေး
မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘွဲ့တောင်ရပြီးပြီ"

"ဒါပေမဲ့ ပန်းပွင့်က အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်လေ"

"ပန်းပွင့် လျှာမရှည်နဲ့ ဖေဖေပြောတာ နားထောင်"

"ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်၊ ဖေဖေရဲ့ စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်
ဦးမှ ပေါ့"

ပန်းပွင့်ဝေက ဇာတ်ကလေးပုပြီး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။
စိတ်ထဲမှာ တော့ အိမ်ထောင်ချပေးမည်ဆို၍ တုန်လှုပ်နေသည် က အမှ
န်ပါ။

"သမီးကို မောင်ကျော်ဇေယျနဲ့ ဖေဖေ အိမ်ထောင်ချပေးမလို့ "

"ဟင် ... ကိုဇေယျနဲ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျော်ဇေယျက လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် ဖေဖေအလုပ်မှာ လည်း အားကိုးလို့ ရတယ်၊ ဖေဖေတို့ ကို ကြောက်ချစ်ရုံ သေသလို သမီးကိုလည်း မေတ္တာရှိပုံရတယ်၊ သမီးရဲ့ အန္တိအတာကို ခံတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘက်စုံအရည်အချင်းပြည့်ဝနေတဲ့ ကျော်ဇေယျက သမီးနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးပဲ"

ဦးသာမြတ်က ရှည်လျားသောစကားကို ပြောပြီး နားလိုက်စဉ်မှာ ပန်းပွင့်ဝေက ခပ်လောလော အသံစာစာနှင့် ဝင်ပြောသည်။ ။

"ဟာ ဖေဖေကလည်း ဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ၊ အစ်ကို ကျော်ဇေယျက အရည်အချင်းတွေ ပြည့်စုံနေပေမဲ့ ပန်းပွင့်လက်မထပ်နိုင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဦးသာမြတ်ရဲ့ အသံက အနည်းငယ် တင်းမာနေသည်။ ။

"သူ့ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုပဲခင်တယ်၊ ပန်းပွင့် မချစ်ဘူး"

"စိတ်ကူးယဉ်စကားတွေနဲ့ လျှောက်ပြောမနေစမ်းနဲ့ ပန်းပွင့်"

"ပန်းပွင့် ကိုကျော်ဇေယျကို လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး"

"မိဘက ကောင်းစေချင်လို့ စီမံတာ နားထောင်ရမယ်"

"ဖေဖေရယ် ပန်းပွင့်က သက်ရှိလူသားပါ၊ ပန်းပွင့်မှာ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိတယ် ပန်းပွင့် နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်တဲ့ လူကို ပန်းပွင့် လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး"

"အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေတဲ့ မောင်ကျော်ဇေယျကို ငြင်းတာ နင်

ရူးလို့ပဲ"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ သူကို လက်မထပ်နိုင်တဲ့ ရူးသွပ်ခြင်းမျိုးပါ"

"သွားစမ်း စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပေါက်ကရဲတွေ လာပြောမနေနဲ့ ၊ မောင်ကျော်ဇေယျကိုပဲ လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားထား"

ပန်းပွင့်ဝေက ဖခင်ရဲ့ အဟောက်အဟိန်းကို ခံရ၍ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသည် ။

"တောက် ... အလိုလိုက်လို့ အမှိုက်စော်ကားချင်တဲ့ ကလေး"

ဒေါ်မေရီက မပြေမလည်ဖြစ်နေသော သားအဖနှစ်ယောက်ကို စိတ်မချမ်းသာသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည် ။

"မေရီ မင်းသမီးကို မင်းကြည့်ပြော၊ ငါ ဒေါသထွက်ရင် မလွယ်ဘူးနော်"

"ရှင့်သမီးက ရှင့်လိုပဲ ခေါင်းမာတော့ ပြောရခက်မှာပဲ"

"ငါက ငါဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တယ်"

"သမီးလေးကလည်း ရှင် အလိုလိုက်ခဲ့လို့ သူ လုပ်ချင်တာကိုပဲ လုပ်တတ်တာလေ"

"ဆင်ခြေတွေ ပေးမနေနဲ့ ၊ သွားမင်းသမီးကို နားလည်လက်ခံအောင် သိမ်းသွင်း"

ဦးသာမြတ်က ခပ်တင်းတင်းပင် ဒေါ်မေရီအား တာဝန်ပေးလိုက်သည် ။ ဒေါ်မေရီကလည်း ခင်ပွန်းသည် နှင့် စကားအတိုက်အခံ မပြောချင်၍ ထထွက်လာသည် ။

ပန်းပွင့်ဝေက ဝမ်းနည်းဒေါသဖြင့် အခန်းထဲပြေးဝင်သွားပြီး ခုတင်ပေါ် မှောက်ငိုနေသည် ။ အခန်းတံခါးကို မပိတ်ထား၍ ဒေါ်မေရီက အခန်းထဲဝင်ခဲ့သည် ။

ခုတင်ပေါ်တွင် တသိမ့်သိမ်တုန်အောင် ငိုနေသော သမီးကို ကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းသာပါ။ ကျော်ဇေယျလိုလူမျိုးနှင့် ပန်းပွင့်ကို သဘောတူသော်လည်း လက်မခံလျှင် ဇွတ်မလုပ်ချင်ပါ။

ပန်းပွင့်ဝေသည် ဖခင်နှင့်တူပြီး စိတ်ကြီးသည် မို့ သူ့ အရှိန်တက်နေစဉ် ဘယ်လိုမှ သူ့စကားကို တိုးမပေါက်မှာ သိ၍ ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့သည် ။
